

Schrikbarend (1991)

Sieth Delhaas

De Bazuin, Splinter, 15 november 1991

Een spookbeeld parend aan een gedachtenspinsel baart zich in mijn hoofd een dagmerrie die ik kwijt wil via lettertekens.

Op een willekeurig moment de radio aanzettend, ben ik getuige van een gesprek. Rudi van Meurs van de Humanistische Omroepstichting staat met een arts en wat verpleegkundigen midden tussen de wangedrochten. Mag ik dat woord schrijven voor wezens die eten, afscheiden, zien – ook al hebben ze soms alleen maar iets wat je nauwelijks een oog kunt noemen - horen, ook al hebben ze soms alleen maar een toegang in hun vorm waarachter ergens gehoororganen moeten liggen, om dat ze reageren op geluiden?

Laat ik dan maar verder praten over wezens. Ze zijn uit de lichamen van vrouwen geboren in Vietnam vlak en vele jaren na de oorlog in de jaren zestig die de Amerikanen daar voerden tegen de communisten. Een chemische oorlog. Tonnen en tonnen gif werden vanuit de lucht gelost. ‘Men zegt dat het door ondervoeding komt’, hoor ik de vrouwelijke Vietnamese arts, ‘maar ik weet dat het de oorlog is.’

Er is een jongen geboren met twee hoofden en één anus. Knappe artsen uit Japan – die kunnen er wat van nietwaar, na Hiroshima en Nagasaki – hebben er twee jongens van gemaakt. Hoe is dat zichtbaar? Had dat wat men jongen noemt twee penisjes? In elk geval zijn er nu twee jongetjes, meldt de arts. De één ligt in bed en bestaat uit hoofd en romp. De ander loopt rond in de zaal op één eigen en een aangemeten kunstbeen.

De moeder van de twee is werkster in het ziekenhuis. Ze kan haar kinderen niet verzorgen. Zo is ze toch in hun buurt. Hun leven zal tot het eind daarvan zijn: in onmogelijke vormen vegeteren. Vietnam bergt vele duizenden van deze kinderen. En het einde van de geboorte van hun soort is nog niet in zicht.

In 1983 ontmoette ik in Leipzig een jonge verpleegster die vertelde over de misgeboorten in haar ziekenhuis. Van de luchtvervuiling wist iedereen. Ze werden doodgezwegen.

Ze zijn in opmars deze wangedrochten in onze hooggeïndustrialiseerde en milieuvervuilde contreien. Over twintig jaar zal echter geen reporter meer met zijn verslag een beroep doen op het geweten van de wereld. De in aantocht zijnde gedrochten worden in onze beschaafde wereld, dankzij medisch-technische mogelijkheden en prenataal onderzoek, geweerd.

Schrik hoeft niet meer te worden gebaard.